

Arrest

nr. 139 956 van 27 februari 2015
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 6 februari 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 5 december 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 januari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 februari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. ACER, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat S. BOUMAHDI, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 21 mei 2011 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.2. Op 5 december 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een beslissing waarbij de aanvraag op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indien via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voorde verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene haalt volgende elementen aan als buitengewone omstandigheden : de instructies van 19 juli 2009, artikel 3 en 8 EVRM.

Ter ondersteuning van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de Wit van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (arrest 198.789 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

Wat de mogelijke schending van artikel 3 EVRM betreft, bescherming in toepassing van artikel 3 EVRM wordt slechts in uitzonderlijke gevallen toegepast. Daarom dient het ingeroepen van een schending van genoemd artikel gestaafd te worden met een begin van bewijs. Echter betrokkene brengt geen concrete, op haar persoonlijke situatie betrekken, feiten aan ter staving van de in deze artikelen besproken situaties.

Wat de schending van artikel 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezinsleven. De verplichting om terug te keren betreft slechts een tijdelijke verwijdering van het grondgebied.

Het gegeven dat betrokkene niets of niemand meer zou hebben in het land van herkomst om op terug te vallen wordt niet gestaafd en kan aldus niet weerhouden worden.

De overige elementen (het voorleggen van een arbeidsovereenkomst, Nederlands spreken, tal van contacten hebben, geen inbreuk plegen tegen de openbare orde) behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld.”

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van de verzoekende partij te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 9bis en 62 van de vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel.

Na een theoretische uiteenzetting betreffende de aangevoerde bepalingen en beginselen, stelt de verzoekende partij dat de bestreden beslissing van 5 december 2011 op een niet afdoende wijze is gemotiveerd, waarna zij opnieuw een theoretische uiteenzetting geeft over een afdoende motivering, de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel.

De verzoekende partij wijst er op dat de verwerende partij weigert haar aanvraag in overweging te nemen louter omwille van het feit dat zij niet zou hebben aangetoond zich te bevinden in buitengewone omstandigheden om haar regularisatieaanvraag in te dienen en zij met andere woorden een onontvankelijke aanvraag zou ingediend hebben. De verzoekende partij wenst dat de Raad er in de eerste plaats akte van neemt dat de verwerende partij de overige voorwaarden van artikel 9bis van de vreemdelingenwet niet betwist, zodat dient aangenomen te worden dat zij aan de overige voorwaarden van artikel 9bis van de vreemdelingenwet voldoet. Ten tweede meent de verzoekende partij dat er maar één punt van discussie is die de verwerende partij aanhaalt, namelijk dat zij geen ontvankelijke aanvraag zou hebben ingediend omdat zij geen buitengewone omstandigheden kan aantonen.

Zij merkt op dat het loutere feit dat zij in België verblijft en er een nieuw leven heeft opgebouwd volgens de verwerende partij geen voldoende reden is om een ontvankelijke aanvraag in België in te dienen, dat het stellen dat dit gegeven volgens de verwerende partij geen buitengewone omstandigheid zou zijn zonder aan te geven wat wel als buitengewone omstandigheid kan worden beschouwd, allermindst redelijk, zorgvuldig en afdoende gemotiveerd is. De verzoekende partij vervolgt dat in artikel 9bis van de vreemdelingenwet geenszins vermeld staat wat wel als buitengewone omstandigheid dient beschouwd te worden zodat de verwerende partij niet afdoende gemotiveerd heeft waarom haar verblijf en integratie niet als buitengewone omstandigheid mag beschouwd worden. Zij wijst er op dat het zo is dat in het

kader van artikel 9bis van de vreemdelingenwet de verwerende partij een discretionaire bevoegdheid heeft om te oordelen wat wel en wat niet een buitengewone omstandigheid is, en bij een gebeurlijke weigering (onontvankelijk verklaren) bij gebrek aan buitengewone omstandigheden, de verwerende partij een striktere motiveringsplicht heeft en zich niet kan afdoen met een standaardformulering, dat *in casu* de verwerende partij bij een onontvankelijk verklaren van haar aanvraag omstandiger dient te motiveren, niet alleen in feite maar tevens in rechte. Betreffende de motivering in rechte, stelt de verzoekende partij dat de bestreden beslissing haar in het donker laat tasten, dat elke discretionaire bevoegdheid de redelijkheid tot grens heeft, dat *in casu* de bestreden beslissing onredelijk en onzorgvuldig genomen is, gelet op het gegeven dat de verwerende partij nagelaten heeft omstandiger in rechte een afdoende motivering te verschaffen.

Ten slotte stelt de verzoekende partij nogmaals dat de bestreden beslissing schaars gemotiveerd is en de weerhouden motivering niet afdoende is, dat immers iedere zorgvuldige en redelijke administratieve overheid zijn beslissingen omstandiger dient te motiveren en dit op een afdoende wijze telkens wanneer zij een discretionaire bevoegdheid uitoefent.

3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is.

In de motivering van de beslissing van 5 december 2011 wordt, met verwijzing naar artikel 9bis van de vreemdelingenwet, immers uiteengezet dat de door verzoekende partij aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen die toelaten te besluiten dat zij haar aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Er wordt tevens nader toegelicht waarom de door verzoekende partij aangebrachte gegevens niet worden weerhouden als buitengewone omstandigheden. Deze motivering is volledig, pertinent en draagkrachtig. Zij laten de verzoekende partij toe om haar rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Aangezien in de bestreden beslissing, zoals gesteld, uitdrukkelijk wordt verwezen naar artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan de verzoekende partij niet voorhouden dat zij in het donker tast wat betreft de motivering in rechte van deze beslissing.

Waar verzoekende partij nog aanvoert dat de verwerende partij niet heeft aangegeven welke situaties kunnen verantwoorden dat een aanvraag om machtiging tot verblijf in het Rijk wordt aangevraagd, kan het volstaan op te merken dat de formele motiveringsplicht een bestuur niet noopt tot het verstrekken van toelichtingen die er niet op zijn gericht uiteen te zetten waarom een beslissing werd genomen doch een eerder pedagogische waarde hebben. Er dient daarenboven te worden benadrukt dat de verzoekende partij voor het indienen van haar aanvraag een beroep deed op een advocaat en deze haar – voor zover vereist – kon uiteenzetten wat de draagwijdte van het begrip "*buitengewone omstandigheden*", in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, is.

Met het uitvoerige theoretische betoog maakt de verzoekende partij niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de vreemdelingenwet.

3.3. Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Waar de verzoekende partij de schending aanvoert van het zorgvuldigheidsbeginsel, wijst de Raad erop dat dit beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

Ook wat het redelijkheidsbeginsel betreft dient er op te worden gewezen dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de Raad niet toelaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.4. In de bestreden beslissing wordt toepassing gemaakt van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, waarvan de schending eveneens door de verzoekende partij wordt aangevoerd.

Artikel 9bis, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Vooraf en als algemeen principe dient te worden gesteld dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd. De “buitengewone omstandigheden” strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. Het betreft omstandigheden zijn die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken (RvS 9 december 2009, nr. 198.769, punt 3.3.3.).

De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. Wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.

2. Wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de bevoegde overheid over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Hij dient met andere woorden aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen. Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Omstandigheden echter die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, betreffen de gegrondheid van de aanvraag en kunnen derhalve niet verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend (RvS 7 juli 2014, nr. 10.637(c); RvS 9 december 2009, nr. 198.769, punt 3.3.3).

3.5. *In casu* werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, wat betekent dat de buitengewone omstandigheden die de verzoekende partij heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf vanuit haar land van herkomst kan indienen, niet werden aanvaard of bewezen.

Na een uitgebreid theoretisch betoog voert de verzoekende partij aan dat het kennelijk onredelijk, onzorgvuldig en niet afdoende is om het loutere feit dat zij in België verblijft en er een nieuw leven heeft opgebouwd niet te aanvaarden als een voldoende reden om een ontvankelijke aanvraag in België in te dienen zonder aan te geven wat nu wel als buitengewone omstandigheid kan worden beschouwd. De verzoekende partij betoogt dat de gemachtigde in het kader van artikel 9bis van de vreemdelingenwet een discretionaire bevoegdheid heeft die gepaard gaat met een striktere motiveringsplicht. De gemachtigde kan zich volgens de verzoekende partij niet afdoen met een standaardformulering.

Zoals reeds aangegeven kan de verzoekende partij niet worden gevolgd waar zij meent dat de gemachtigde dient aan te geven welke omstandigheden wel als buitengewone omstandigheden kunnen worden beschouwd. Het is aan de verzoekende partij zelf om aan te tonen welke de elementen zijn die haar verhinderen de aanvraag via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen. Het komt aan de verwerende partij toe, om binnen zijn discretionaire bevoegdheid ter zake, deze elementen te beoordelen en indien zij van mening is dat de aangevoerde elementen geen buitengewone omstandigheden zijn in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, dit te motiveren, hetgeen de verwerende partij *in casu* gedaan heeft.

Waar de verzoekende partij voorhoudt dat de gemachtigde niet afdoende gemotiveerd heeft waarom haar verblijf en integratie niet als buitengewone omstandigheid kan worden beschouwd, merkt de Raad op dat de bestreden beslissing dienaangaande de volgende uitdrukkelijke motieven vermeldt:

“De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheden waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. (...)

De overige elementen (het voorleggen van een arbeidsovereenkomst, Nederlands spreken, tal van contacten hebben, geen inbreuk tegen de openbare orde) behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld.”

Aldus wordt wel degelijk afdoende gemotiveerd waarom deze elementen niet kunnen worden weerhouden, met name omdat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen waarom de verzoekende partij haar aanvraag niet kan indienen in het buitenland en de elementen van integratie betrekking behoren tot de gegrondheid. De uitdrukkelijke motiveringsplicht houdt geenszins in dat de gemachtigde gehouden is om de motieven van de motieven te geven. Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, zoals gesteld door de verzoekende partij, dit loutere feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is.

Het oordeel van de gemachtigde dat de door de verzoekende partij aangevoerde elementen van integratie niet als buitengewone omstandigheid, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, kunnen weerhouden worden, is bovendien in overeenstemming met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). De elementen van verblijf en integratie kunnen niet verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het land van herkomst werd ingediend (cf. RvS 7 juli 2014, nr. 10.637(c)).

De hierboven geciteerde redengeving is dan ook pertinent en draagkrachtig.

De Raad wijst erop dat het aan de verzoekende partij is om haar grieven op concrete, precieze en nauwkeurige wijze te ontwikkelen en aan te tonen dat de gemachtigde bij zijn besluitvorming de grenzen van zijn beoordelingsvrijheid is te buiten gegaan of onzorgvuldig te werk gegaan is. Er kan enkel rekening gehouden worden met elementen die met de nodige precisie worden aangebracht (RvS 9 juni 2005, nr. 145.681). Ten dezen laat de verzoekende partij met haar voornamelijk theoretisch betoog na om *in concreto* aan te tonen dat de appreciatie van de gemachtigde omtrent haar integratie de grenzen van de redelijkheid te buiten zou gaan of dat zij niet met alle elementen van het dossier rekening heeft gehouden.

Gelet op hetgeen voorafgaat acht de Raad het niet onzorgvuldig noch kennelijk onredelijk van de gemachtigde om deze elementen niet te weerhouden als buitengewone omstandigheden die het indienen van een aanvraag in België rechtvaardigen.

3.6. De verzoekende partij voert aan dat de verwerende partij de overige voorwaarden van artikel 9bis van de vreemdelingenwet niet betwist, zodat dient te worden aangenomen dat zij aan deze overige voorwaarden van artikel 9bis van de vreemdelingenwet voldoet. Echter, met dit argument wordt geen afbreuk gedaan aan de vaststelling van de gemachtigde van de staatssecretaris dat de aangevoerde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen.

3.7. De Raad stelt vast dat verzoekende partij de concrete motieven van de bestreden beslissing niet betwist, noch weerlegt.

Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat de motieven van de bestreden beslissing afdoende, pertinent en draagkrachtig zijn. Met haar betoog toont de verzoekende partij niet aan dat de gemachtigde niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, deze niet correct heeft beoordeeld of op grond daarvan kennelijk onredelijk tot het besluit is gekomen dat *“De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.”*

Evenmin toont de verzoekende partij aan dat de gemachtigde *in casu* een invulling aan het begrip *“buitengewone omstandigheden”* heeft gegeven die strijdig is met artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van artikel 9bis en artikel 62 van de vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel of het redelijkheidsbeginsel is niet aangetoond.

3.8. Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig februari tweeduizend vijftien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER